

AQUILA

magazin

LELKISÉG FILOZÓFIA MINDENNAPJAINK KERTÉSZET HUMOR

2026/február

*

Mit tettünk a fiataljainkkal?

Halott vagyok vagy élő?

A felelősségről

Afrikai mesék

A párizsi Notre-Dame

* 'traktortojás'

2026.FEBRUÁR

XV. évfolyam 2. szám

Az AQUILA Civil Társaság magazinja

1222 Bp., Zakariás J. u. 3.

<https://aquila-sas.hu/>

sas@aquila-sas.hu

SASKÉNT SZÁLLNI HAZAFELÉ!

Az AQUILA Civil Társaság magazinját olvashatja. Fogadja szeretettel, amit Önnek írtunk, hátha épülésére szolgál.

MI BÉKÉT AKARUNK!

Lelki töltekezéshez közlünk magvas gondolatokat, humort és az élet minden területéről származó szösszeneteket, eseményeket is bemutatunk.

SICILIA,

SIRACUSA

Tartalomjegyzék

Mit tettünk a fiataljainkkal?	4
Halott vagyok vagy élő?	9
A felelősségről.....	10
Afrikai mesék.....	11
A Párizsi Notre-Dame.....	15

Szeretném felhívni Olvasóink szíves figyelmét, hogy az alábbi felületeinken rendszeresen olvashatják írásainkat.

<https://sasmarta.blogspot.com>

<https://ufo-sas.blogspot.com>

<https://isten-az-egyetlen-remenyunk.blogspot.com>

<https://tullepes.blogspot.com>

<https://sasgondolat.blogspot.com>

<https://aquila-sas.hu>

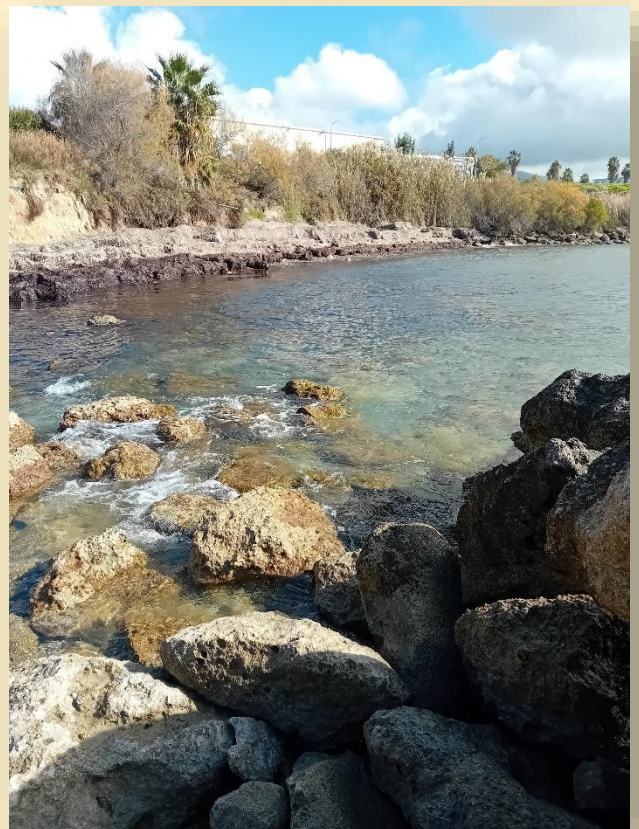
Pável Márta

Mit tettünk a fiataljainkkal?

Gondolatok a teljesség igénye nélkül, mert ebből könnyvet lehetne írni...

<https://mindsetpszichologia.hu/y-generacio-mi-a-baj-a-mai-fiatalokkal> Amerikai Egészségügyi Hivatal 2008-as felméréseivel alátámasztja. A kutatás szerint a nárcizmus háromszor gyakoribb a 20 évesek körében, mint a 65 év felettieknél, és 1982-es adatokhoz képest 58%-kal nőtt az előfordulása a mai egyetemistáknál, mint az őket megelőző nemzedéknél.

Különböző felfogások látnak napvilágot a mai fiatalokkal kapcsolatban. Elbeszélgettem pár fiatalal – van rá lehetőségem –, és ők is azt mondják, hogy tapasztalataik szerint szinte minden második gyereknek van valami lelki problémája, vagy nem leli a helyét a világban.

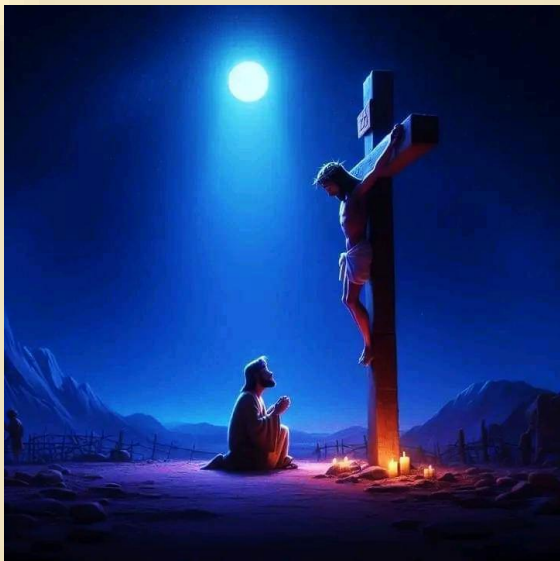
Ennek a kérdéskörnek – igaz, nem vagyok pszichológus csak lelkivezető /hittanár – járok utána, hogy mit lehet tenni és ez mennyire valós helyzet.

Az, hogy valós a helyzet, sajnos úgy tűnik, hogy helytálló. Az, hogy miért alakult ki a helyzet, arra nagyon–nagyon sok ötletem lenne; például a szülői nemzedék már valahol kicsit nem olyan volt, mint a nagyszülők, egyfajta elkényelmesedés látható, a jobb léttel kapcsolatban megváltoztak az arányok. Az ételért nem kellett annyit dolgozni, könnyebben vehet jó ruhát, jó cipőt, már inkább márkásokat, satöbbi. Felborultak az értékek/arányok, a valós és vélt igények közötti különbség megítélése nem jó. Sok minden megváltozott. Honnan is kezdődött ez a megváltozás, erre nehéz válaszolni. Valószínűleg ez nem egyik évtizedről a másikra történt, hanem ahogy a civilizáció fejlődik, úgy kúszott be. Durván: ma nem faekével/lovakkal szántunk, hanem traktorral, ugyanúgy az élet mást területén is hasonló változások történtek. Az ember valahol a nehéz munkától egyre messzebbre került, gépek átvették annak a helyét. Az emberek egy része, sokszor el sem tudja képzelni, beilleszteni az életébe, hogy most mi van vele. A gyerek érzi az instabilitást, a sokszor céltalan robotot, az idő, a szeretet hiányát, s a példamutatás sem mindig pozitív. A gyerekeknek, amit adni kellene célt, az nem egy-két hónapos, hanem egy végső cél.

A mi szemünkkel ez egyik ilyen cél az istenhit.

ISTENHIT. Különböző politikai és egyéb ideológiákkal kioltották az Istent a világból, illetve hát amennyire tudták kivonultatták. Vallási, hitbéli káosz van. Ennek a hatása nagyrészt az életvitelben is megéreződik, mivel az ember mulandó, halandó lény, így a célja nem lehet csak a mulandó világban. A véges dolgok egy komplett embernek nem lehet az igazi, elégséges célja. A célnak úgy kellene kitűződni, hogy reálisan segítsen a gyerekeknek, akár az egyház, akár a szülő részéről, akár mindkettő részéről. A cél hihető, megérthető legyen, és be

kell mutatni, hogy milyen módon érhető el. Egy hívő embernek a végső célja a transzcendens egzisztencia, ami a további életében pozitívan hat. Erről mostanában szó nincs, úgyhogy azt se tudják, hogy miről beszélek. Innentől kezdve, csak gyengéden hiszegetni – hogy ne fájjon a küzdés a jobbálevésért – szerintem nagyon kevés, sehova sem vezet. Az emberek nagyon kevés százaléka próbál nagyon keményen, komolyan gondolkozni az istenhitéről. Saccom szerint 30%-a hiszeget és több mint fele pedig sehogy sem hisz. Ezt adják át a gyerekeknek, sőt még lerombolják, ha esetleg más ember valami hitet próbál ébreszteni bennük. Magas szinten alig lehet valakivel beszélgetni a hit mélységéről, valóságáról. Transzcendens cél... ki érti ezt a „badarságot”? A gyerekek

eleinte nagyon hallgat a szüleiére, utána meg, amikor kezd lázadni, akkor már nem mindig lehet ráhatni, gyakran előfordul, kezelhetetlen lesz akármelyik irányba is. Szerintem a kellő mélységű hit hiánya idővel súlyos életviteli, céltalansági, egészségi zavarokhoz vezethet.

A hit az életerő. Ha az ember él, akkor valamiben okvetlenül hisz. Ha nem hinné, hogy valamiért kell élnie, akkor nem élne. Ha nem látja, és nem érti a végesnek árnyszerűségét, akkor ebben a végesben hisz, ha viszont érti a végesnek tovatűnő jellegét, akkor a végtelenben kell hinnie. Hit nélkül nem lehet élni. Lev Tolsztoj

Az emberi instabilitásnak a megoldása az égre nézés, az Istenre nézés, a benne lévő remény. Ez nagyon fontos lenne, de ezt elvették ezektől a nemzedékektől, s már a szüléiktől is, még talán a nagyszülők egy részében úgy, ahogy megvan.

HAZASZERETET. Ez a fogalom, hogy hazaszeretet az én koromban még nagyon élt, pedig kommunista idők voltak, de voltak olyan tanárok, akik nem féltek és igazán hazaszeretetre neveltek minket. Tudjuk a kő alól nő ki a legszebb virág, és az a tanár ezt tanította, kivirágzott a lelkünkben. A mai tanárok nagy része azzal foglalkozik, hogy sajnáltatja magát, hogy milyen kevés fizetést kap. Sokan gyűlöletet oltottak a gyerekekbe, mind az állam, mind a haza ellen. Elégedetlenségre neveltek. A tanárnak

nem az feladata, az nem lehet a célja, hogy a saját érdeke miatt bujtogassa a fiatalokat, pont a legérzékenyebb állapotukban, gimnazista korukban. A haza szeretete elő sem került. Most, hogy fölemelték a fizetésüket sem változott a helyzet, ugyanaz a siránkozás megy. Őket én rögtön elbocsátanám. Olyan tanárt, aki az egyéni bajait a gyerekek cukkolása révén enyhíti, az nem tanár. A hazaszeretetre való nevelés viszont sehol sincs, nem kötődnek az

országhoz, így nem lehet csodálkozni azon, hogy internacionalista gyerekek lesznek, akik úgy mennek el innen ahogy végeztek, mint a szél. Hála sehol sincs, az ország kitaníttatja őket, és utána nem tudja használni a nép javára a tanult emberfőket.

ADOK-KAPOKARÁNYA, Miután anyagilag mindenkinek jobban megy, mint száz évvel ezelőtt, a szülők megpróbálják a munkába eltöltött időt, amit nem a gyerekekkel töltenek, anyagi téren pótolni. Tehát a legdrágább cuccokat, márkás ruhákat, márkás játékokat, különböző elektronikai dolgokat vesznek meg neki. A gyerekeknek a kezébe adva mindenféle elvárás nélkül. Az elvárás nincs is megfogalmazva, mert a lelkiismeretük miatt nyomnak rájuk mindent, tehát nem meri azt mondani, hogy akkor kapod meg, ha

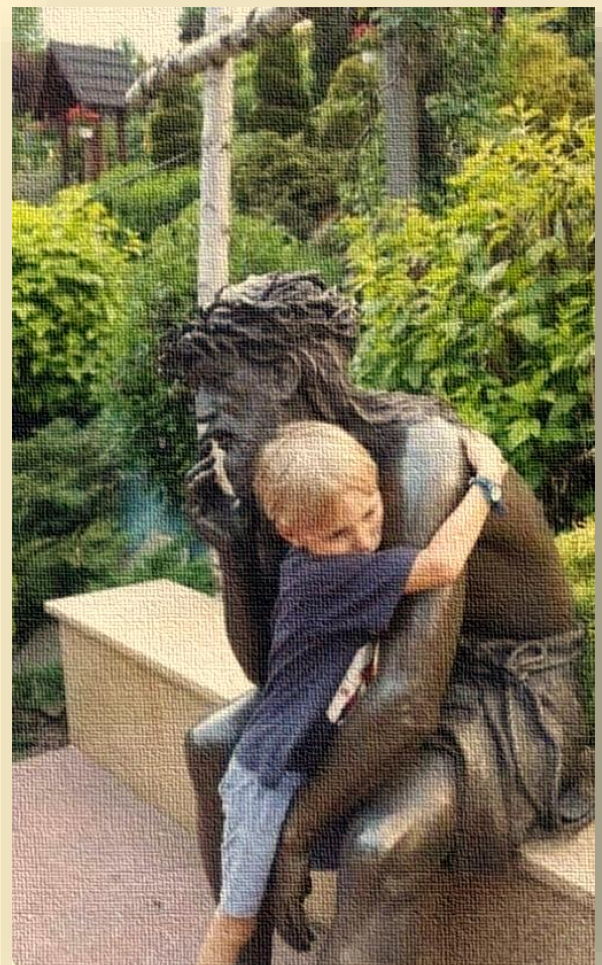
pl. felmosol, vagy elmész vidékre és egy kicsit segítesz a nagyszüleidnek stb. Az adok-kapok aránya felborult, és ez a felborulás végzetes, mert a munkahelyre bekerülve nem gondolja, hogy őneki ki kell tartani, dolgozni. Helyette sajnálja magát – persze ki nem, hogy dolgozni kell... –, számolgatja, oda a szabadság, egy napból 8 órát minimum elveszt, a pénz meg romlik stb.

HIVATÁSÉRZET, SZERETET

Hiányzik a többségből a hivatásérzet. Látja mondjuk, hogy a szülei jól keresnek, ha ügyvéd, orvos, satöbbi, akkor egyértelmű, hogy ők is azok szeretnének lenni. Persze a szülők is nyomják erre, akár van esze rá, akár nincs. Ez az erőltetés pszichésen károsan hat gyerekre, – ha nem olyan okos, vagy nem vonzódik ahhoz, akkor akár lelkiileg megzakkannak. Szerencse, ha valakinek pont az a vágya, amit a szülei csinálnak, mert az egyfajta hivatásszeretettel/ tudattal végzi a munkáját. Az erőltetés, érdek viszont nem szül hivatást, hanem azt nézi, hogy mivel tud biztosan elhelyezkedni, mi az, ahol annyit fizetnek, amennyi neki kell stb. Tehát nyögve végzi el az egyetemét, utána, hogy ez a szakma hivatássá válik-e, az egy nagy kérdés. Ha nem válik hivatássá, akkor lesznek olyan tanárok, akik a maguk bajaikkal táplálják a gyerekeket, olyan orvosok, akiket nem érdekel a beteg, olyan szociális szakemberek, akik önző módon viselkednek. Hivatásérzet és az emberszeretet összefügg.

EMBEREK SZERETETE

Az emberek szeretete az egyre nagyobb kakukktojás... Nemrég megkérdezem – ad hoc kiválasztva – fiatalokat, hogy szereted-e az embereket? Többség nagy szemekkel néz rám, miért kéne szeretni...? Majd utána hosszasan sorolják, hogy ezért, meg ezért nem lehet szeretni, mert ilyen tulajdonságai vannak. Sajnos el kell ismernem, hogy ezeket a tulajdonságokat valóban nem lehet szeretni, és hiába mondom, hogy nem a negatív tulajdonságokat kell szeretni az emberben. Válasz: nem tudja külön tenni a rosszat az embertől. Nagyon nehéz a fiatalokkal..., elég nagyszerűek, még logikusak is, és kegyetlenül racionálisak, szókimondók, nehéz őket meggyőzni; csak azért szeresd az embertársadat, mert ugyanaz a lélek van benne. Ugye akkor itt is hosszú viták következnek, főleg hogyha istentelen valaki.

Kérdés, hogy születik-e szeretet az emberben, vagy nem születik? Szerintem mindegyikünkben van a jóra való hajlam, ahogy a rosszra való is. Igaz, hogy a példakövetés, ami a szülőkkel kezdődik, és egyfolytában „majmol” a gyerek, nagyon sokat ronthat vagy növelhet a nemzedéken. Ez a példaadás áll még a tanárookra, de a társadalom egészére is. A fiatalok különösen érzékenyek a hazudozásra, kétszínűségre. Sajnos ma nagy probléma, hogy a példa nem arra mutat, hogy az emberek olyan nagyon szeretnék egymást, akkor miért várjuk el, hogy a fiatalok szeressék.

NARCISZTIKUS MAGATARTÁS. A fiatalok narcisztikus magatartása elég szembetűnő, erről írtam valamelyik előző számunkban. Nap mint nap láthatjuk, hogy ők sajnálják magukat, és állandóan a régiekkel hasonlítják össze, hogy nekik mennyivel jobb volt. Nem akarják megérteni, hogy nem volt jobb a régieknek, sokkal többet és nehezebbet

kellett dolgozni, például egy jó cipőért hónapokig félre kellett tenni, amit ma simán megvesz egy havi fizetéséből. Mondják, hogy a mai öregek könnyebben jutottak házhoz. Ez sem igaz. Megszakadtak a munkában, amit a fiatal nem sűrűn csinál meg.

Ez a narcisztikus, önsajnáló magatartás káros, nem néznek előre, nem nézi a többit, hanem saját magát sajnálgatja. Gondolat is fáj némelyiknek, hogy kétkezi munka miatt nem nyomogathatja egész nap a számítógépét. Nem mind ilyen, de láttam, hogyha valami nem tetsző munkát kellene csinálni, akkor rögtön jön a szemrehányás, és mindenféle önsajnálati roham.

Nekem mindig alapvetően elvem volt, és meg is valósítottam, hogy a hozzánk jövő fiatalokat levittem vidékre, ahol jó nagy telkeket vettünk, és oda kimentek dolgozni. Elmondhatom, hogy a mi fiataljaink tudnak ültetni, kapálni, gyomlálni, téglát hordani, betonozni, házfalat rakni, fűvet nyírni, az állatokat is megpróbáltam kicsit közelebb juttatni hozzájuk. Tudnak a „traktor tojásokon” ugrálni, a mezőkön gombát szedni, tehát minden olyat megpróbáltam megmutatni, tanítani, hogy lássák, miből él meg az ember. Lelkileg nem tudom meddig hatottunk, de fizikailag sok olyat tudnak, amit ez a nemzedék nem. Tudom, a földdel bánás, a fizikai munka nem mindenható, de kell az egészséges egyensúlyhoz.

KONKLÚZIÓ

Az, hogy baj van a mostani nemzedékkel, az biztos. Hogy miért jutott el idáig ez az egész, ennek szerintem, ahogy az előszóban is említettem, egyrészt a társadalmi körülmények, a felgyorsult civilizációs fejlődés az oka, amit nehezen követ az emberi természet. Másrészt a szülőknek is, tanároknak is már egy torzító szerepe van, anno nekik ebben volt részük, szülők sem tudnak másként fiataalt nevelni. Hat rájuk a gépesedés, az elektromos szerkezetek sokszoros variációi, és az információhalmaz, ami sokszor már feldolgozhatatlan stb... Mindez egyben már kiskoruktól fogva éri a gyermekeket, és úgy nevelkednek fel, hogy sok mindent tudnak, de nem tudják helyre rakni a dolgokat. Ugyanakkor el lettek szakítva a naturális élettől, a gyökerektől, és így egy ingadozó fiatal gárdával állunk szemben. Nem tudhatjuk, mit hoz a jövő még, hogy összeszedik magukat egy esetleges stressz, egy katarzis hatására, vagy az emberiség egy borzalmas állapotba fog kerülni. Remélem, ezt elkerüljük.

Szeibert Márton

Halott vagyok vagy élő?

Lk9,59-60 Egy másikat felszólított: „Kövess engem!” Az így válaszolt: „Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek és eltemessem apámat.” „Hagyd a holtakra, hadd temessék halottaikat – mondta neki –, te meg menj, és hirdesd az Isten országát.”

Egyértelműnek tűnik ebből az evangéliumi szakaszból, hogy Jézus nem földi szemmel nézi az embereket. A halott vagy élő állapot nem egy porhüvely állapotának a leírására szolgál számára, hanem a lélek állapotát jellemzi vele. Az is biztosnak vehető, hogy ennek a szakasznak semmi köze nincs ahhoz, hogy Jézus mit gondol a temetés szertartásáról, illetve annak szükségességéről. Egy fontos isteni tulajdonság azonban feltárul itt előttünk. Vajon milyen közfelháborodást szülne az, ha valaki a saját apjának a temetésére nem menne el? Ez a szakasz nem arról szól, hogy mostantól ájtatos érzületekre hivatkozva ne temessük el a szeretteinket. Azonban rámutat arra, hogy Isten igenis kérhet tőlünk olyan dolgot, ami kiemel minket az emberi szokásokból, amit akár felháborítóan fognak tartani a körülöttünk álló emberek. Isten akaratának a végrehajtása sokszor nehéz, sokszor a társadalmi szokásokon kell túllépni, sokszor a saját kényelmünkön. Van, hogy vállalni kell jó emberek elítélő véleményét is.

Itt eszembe jut egy részlet Avilai Szent Teréz Önéletrajzából, amikor Alcantarai Szent Péterrel beszélgetett:

„Nagyon megesett a szíve rajtam; s azt mondta, hogy a földi szenvedéseknek egyik legnagyobbika éppen az, amely reám nehezült, tudniillik a jó embereknek elítélő véleménye.”

Ha jól értem ezt az evangéliumi részt, akkor Isten szemében az az ember élő, aki Isten akarata szerint él. Isten akarata azonban nem evidens, azt folyton kutatnunk kell, azt tőle kell megtudnunk. Személyesen. A kereszténység személyes Istenről tesz tanúságot. Lehetőségünk van Istennel személyes kapcsolatban lenni. A személyes kapcsolat fontos eleme a minőségi idő, az önátadás és a bátorság. Isten minden kereten túl van. Kérhet tehát tőlünk olyat, ami széttör bizonyos berögződéseket, akár vallási kereteket is, akár egy temetés elmulasztását is. Ennek a meghallása bátorságot kíván, valódi önfeladást. Itt

nem lehet szó gőgös, hiú ábrándokról, nem lehet szó arról, hogy valaki magamutogató módon újszerű teológiai elméletek hajhászásával igyekszik különlegessé, egyedivé válni. Épp az ellenkezője figyelhető meg. Aki valóban Isten személyes jelenében éli meg a boldogságot, az nem akar kitűnni a tömegből. Más kérdés, hogy szerencsétlenségére Isten nagy valószínűséggel ki fogja őt emelni, legalábbis, ha valóban végrehajtja az Ő akaratát.

Oroszi-Kuzmich Kinga

A felelősségről

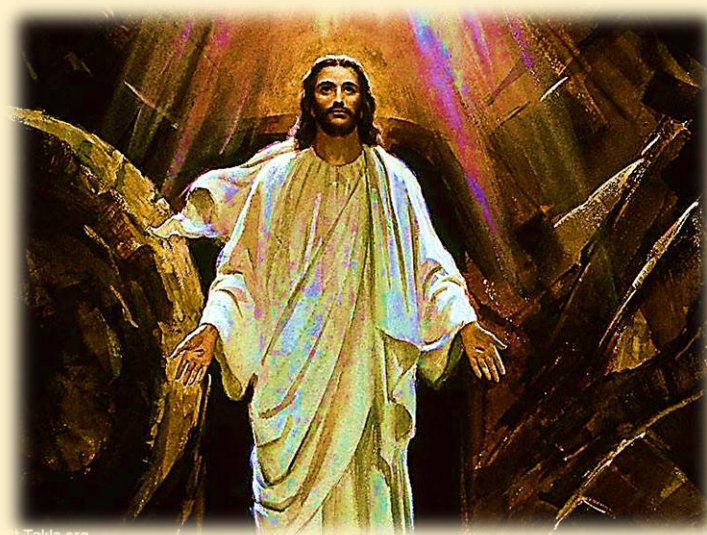
A jól működő társadalomhoz szerintem sok más mellett igen fontos, hogy a társadalom tagjai képesek és hajlandóak legyenek felelősséggel cselekedni és vállalni a tetteik következményét. Ez a magatartás akkor alakul ki az emberben, ha kiskorától erre nevelik, de sajnos tapasztalatom szerint manapság ritka az ilyen nevelés.

Nem feltételezek rossz szándékot, esetleg csak átgondolatlanságot, vagy tényleg jót akarnak a szülők, amikor a gyerekek biztonsága, jólléte érdekében minden terhet igyekeznek levenni a vállukról. Se egyedül közlekedni, bármit elintézni nem kell, nem szabad a gyerekeknek, se feladataik, kötelességeik nemigen vannak, jó esetben a tanuláson kívül.

Értem és egyetértek, hogy a világ veszélyes hely, veszélyesebb, mint 20-30 éve, és vigyáznunk kell a gyermekeinkre. De akkor is meg kell találni a módját, hogy legyen feladatuk, és valamelyest koruknak megfelelően önállóságra is kell nevelni őket. Ha ezt

elmulasztjuk, ha azt hisszük, akkor védjük meg őket, ha burokban tartjuk, akkor sajnos felnőttként kell majd hirtelen szembesülniük a valósággal, és akkor már sokkal nehezebben fognak tudni megbirkózni a nehézségekkel, mivel nem lesznek bevett, bevált megküzdési stratégiáik. Gyerekekkel foglalkozva sokszor látom, hogy még az elkövetett rosszaságaik miatt is sokszor a szülő igyekszik viselni a felelősséget, vagy máskor kimenteni a bajból, ami szerintem nagyon rossz eredményre vezet. Egyrészt a gyerek azt tanulja meg, hogy nem tud hibázni, mert semminek nem lehet rossz következménye, másrészt, ha van is, azért sem a gyerek maga felel, majd a szülő elintézi. Ez a gyerekben mintává válik, és felnőve sem lesz képes önállóan megküzdeni a nehéz helyzetekkel, nem lesz képes vállalni a felelősséget saját tettei következményeiért. Mondanom se kell, hogy ennek a jelenségnek társadalmi szinten milyen messzemenő következményei lehetnek.

Éppen ezért szeretnék buzdítani minden szülőt, hogy felelősen átgondolva a témát, a gyermeke életkorának megfelelően adjon neki saját feladatokat, akár kis házimunkákat, vagy bármit, amiért ő maga a felelős, és a feladat elvégzés vagy nem elvégzése járjon következményekkel. Ezzel felelős viselkedésre és önállóságra is tanítja a szülő a gyermekét, de biztonságos, ellenőrzött módon. Mégis jobbat tesz a gyerekének, mintha minden bajból kimentené.

Pável Márta

Egy kis irodalom

Afrikai mesék

Fordította: Dabi István

LOKITOYO

(Kenya)

Lokitoyo egy hallgató, szerény fiatalember volt. Nem tudta, mi az álnokság, és sokáig nagy naivitásának volt az áldozata.

- Az emberi színjáték túl bonyolult dolog az én számomra – állapította meg. – Elhagyom a falumat, az állatokhoz csatlakozom. Azok jobban megértenek engem, és én is jobban megértem őket, mint az embereket.

Összeszedte a holmiját, összecsomagolta, és egy bot végére kötötte. Eloltotta a tüzet a kunyhója mellett, és nagy léptekkel elindult az erdő felé. Lokitoyo három napig vándorolt. Amikor behatolt a bozótba, evett egy keveset a magával vitt ételből, majd a folyóból oltotta a szomját. Magára csavarva a takaróját, lefeküdt az árokba aludni.

A negyedik nap reggelén elhatározta, hogy letelepszik ott, ahová megérkezett. A bozót szép volt, a föld jó, és onnan nem messze kis patak csordogált. Úgy döntött, hogy házat épít magának. Levágott pár ágat. Miután leszedte róluk a leveleket, a földre dőfte azokat. Sarat csinált, összekeverte száraz fűvel, és azzal befedte a falakat. Lekaszált egy kevés fűvet, amiből tetőt készített. Utána ajtót formált bambuszrudakból, amiket megnedvesített fakéreggel fogott össze. Miután befejezte a házat, Lokitoyo elégedetten megkezdte magányos életét. Nagyon boldog volt, és összebarátkozott az állatokkal, amikkel találkozott, melyek a környéken éltek.

Egy reggel Lokitoyo kiment a házából, hogy gombát szedjen, és kiásson néhány gyökeret, amik az élelmét képezték. Nem zárta be a háza ajtaját, de ki is mehetne be, hiszen ő volt az egész vidék egyetlen lakója. Már nem kellett félnie az emberektől.

Nem sietősen szedte Lokitoyo a gombát, és dobálta bele a kosarába, amit ő maga font bambuszrostokból. A Nap vidáman melegítette az egész természetet, és a föld a humusz kellemes illatát árasztotta. Ezután gyökereket ásott ki. Miután megtelt a kosara, elindult visszafelé. Sietni kezdett, mert hatalmas felhők borultak a Kilimanjáróra.

- Vihar közeledik. Tényleg sürgősen haza kell érnem.

Amikor Lokitoyo befordult a tisztásra, ahol a kunyhója emelkedett, nagyon boldog volt. Mindjárt otthon lesz, gondolta, de ekkor váratlanul hangot hallott:

- Állj!

Lokitoyo megdöbbenve állt meg, körülnézett, de semmi gyanúsat sem látott. Tett egy lépést, de ismét hallotta a parancsoló hangot:

- Megtiltom, hogy belépj, én egy nagyon fontos személyiség vagyok.

Úgy tűnt, hogy a hang bentről jön. És az ajtó, ami egy pillanattal előbb még félig nyitva volt, közben becsukódott. Lokitoyo úgy gondolta, hogy a távolléte alatt tolvaj lopózott be a házába. Érezte, hogy előnti a harag, és dühösen így szólt:

- Ez a ház az enyém. Én építettem saját kezemmel, saját verejtékemmel. Utasítalak, hogy a lehető leggyorsabban hagyd el!

De senki sem jött ki.

A látogató hangja erősebben és még fenyegetőbben hangzott:

- Én vagyok a világ legfontosabb személye. Ha ide belépsz, megöllek.

Lokitoyo ez alkalommal megijedt. Már nem volt mersze dühösen rákiáltani a banditára, aki a hatalmába kerítette a lakását. De mégis, ki lehetett az az ilyen hatalommal rendelkező bandita?

- Ha ember, biztosan van fegyvere, és én semmit sem tehetek, hiszen védtelen vagyok. Ha állat, szörnyűséges lehet, mert a hangja az oroszlán hangjára hasonlít. Még a fogai között végezhetem. Mit tegyek? Mi lesz velem?

Megkerülte a házat, és benézett az ablakon, de semmit sem látott: túl sötét volt, hogy bármit is ki lehessen venni.

- Talán egy gonosz szellem, aki rosszat akar nekem – gondolta, és nagyon megijedt.

Nem tudva, hogy mit is tegyen, úgy döntött, hogy felkeresi az állatbarátait, azok biztosan segíteni fognak.

Legelőször a hiénával találkozott. Lokitoyo elmondta neki a kalandját, és segítséget kért tőle. A hiéna elkísérte egészen a konyháig. Be akart menni, de alig ért el az ajtóig, amikor felhangzott ugyanaz a fenyegető hang:

- Vissza! Nagyon fontos személyiség vagyok. Mindenkit megölök, aki csak átlépi a küszöböt.

A hiéna pánikba esett és meghunyászkodva elmenekült.

A nagyon szerencsétlen Lokitoyo felkereste a többi barátját is, a leopárdot, az orrszarvút, az elefántot, a bivalyt. Ugyanígy felkereste az oroszlánt is, aki mindig nagyon barátságos volt hozzá. Azonban ezek közül a hatalmas állatok közül egyiknek sem volt mersze szembeállni a parancsoló hanggal. Senki sem merte kinyitni az elátkozott ház ajtaját.

Lokitoyo, amikor már teljesen elvesztette a bátorságát, leült egy rönkre. Állát a tenyerére támasztva szomorúan nézte a házat, ahová már nem mehetett be. Micsoda sorscsapás! Körülötte elnémult az egész bozót. Kibírhatatlan volt ez a csend. Lokitoyo hangosan siránkozott:

- Mi lesz most velem? Nagy istenek, mit tegyek, mit tegyek? Ez a betolakodó valóban egy nagyon fontos személy lehet, ha még a legjobb barátaimnak sem sikerült elkapniuk. Ki segít akkor nekem?

Lokitoyo sírva fakadt. Ezt látva a barna hangya, megsajnálva őt, felkínálta a segítségét, de Lokitoyo kedvesen így szólt:

- Szegény hangya! Azt hiszed, hogy te, a te parányi termeteddel legyőzhetsz egy olyan fontos személyt, aki még magát az oroszlánt is megrémítette? Nem látok semmiféle lehetőséget.

A Hangya Hölgy azonban nagyon bátor volt. Büszkén így felelt:

- Éppen az apró termetemmel mehetek be mindenhová, ahová csak akarok. Elbújhatok és megfigyelhetem az idegent. Engedd meg, hogy szerencsét próbáljak!

Lokitoyonak nem volt vesztenivalója, és mivel a Hangya Hölgy hangja annyira meggyőző, ő maga meg olyan bátor volt, hogy beleegyezett:

- Rendben van. Próbáld meg!

A hangya határozottan elindult a konyhá felé. Alig ért az ajtóhoz, amikor a tekintélyes hang megdördült:

- Én fontos személy vagyok. Mindenkit megölök, aki csak ide belép.

A hangya habozott pár másodpercig. Lokitoyo azt mondta magában, hogy a játszmát ismét elvesztette... De a hangya folytatta az útját. Bement az ajtó alatt.

A fiatalember és minden állat remegett, a legrosszabbra vártak. A konyhá mellett semmi mást nem lehetett hallani, csak a gyors lélegzetvételeket.

Amíg kint minden nyugodt volt, mi történt bent? A derék hangya végül felfedezte a bűnöst, aki egy szék alá bújt. Az egy ujjnál nem nagyobb féreg volt. A földön tekergett. Azt gondolta, hogy a ravaszágával kisajátítja Lokitoyo házát, és megakadályozza másoknak, hogy bemenjenek. Ah, micsoda gonosz is volt ez a földigiliszta!

De a hangya, akin harag lett úrrá, keményen rákiáltott:

- Miért úzöl ilyen gúnyt velem? Mindjárt meglátjuk, mindjárt meglátjuk – a csápjait mozgatva az ellenségre támadt.

Egyetlen harapással végzett a gilisztával, ami szörnyűséges sikolyt hallatott. Összerándult és kimúlt. A hangya felemelte a holttestet, a kijáráthoz vitte. Boldogan jelentette be:

- Mindenki jól figyeljen! Íme a bűnös! Ez a fontos személyiség a valóságban csak egy földigiliszta volt. Nézzétek!

Az állatok nevetésben törtek ki. Lokitoyo is velük együtt nevetett. Derűs hangulat lett úrrá mindenkin: a feszültség és a félelem tovatűnt. Ezután jó volt élni.

A fiatalember köszönetet mondott a bátor hangyának. És az oroszlán, mintegy kiengesztelésképpen és kártérítésül megölt egy szép antilopot és neki adta.

Ekkor Lokitoyo megértette, hogy az állatok épp olyan álnokok, mint az emberek, és a boldog élethez arra van szükség, hogy az ember megfelelően válassza meg a barátait.

A Hangya Hölgyet pedig a szép erdő legbátrabb teremtményének ismerték el.

Márkus Edit

A Párizsi Notre-Dame

Szüleim hallottak egy érdekes előadást a párizsi Notre-Dame felújításáról, melyet 5 és fél év alatt fejeztek be 2025-ben. Ahogy meghallottam ezt a történetet, valami el kezdett vonzani az újjáépítés története felé, és így született ez az írás.

Figyeltem magamat, miért érdekel egyre inkább ennek az öt és fél évnek a története. Eszembe jutott, hogy talán azért, mert fiatalon olvastam Victor Hugo „A Párizsi Notre-Dame” című regényét. A csúnya, mindenki által csúfolt, púpos Quasimodo volt az igazi hős, aki megmentette Esmeraldát. De tovább kerestem, mert nem ez volt az ok. Francia szakosként is érthető lenne, hogy vonz minden olyan téma, ami Franciaországhoz, azon belül is Párizshoz kapcsolódik. Magam is jártam a Notre-Dame-ban. Sokszor hallottam építésének történetét, és azt, hogy befejezetlenül maradt, mert a párizsiak így szerették meg ezt a csodás templomot. Talán még vonzóbb volt, hogy Párizs külön kis szigetén, a Cité-szigeten található a templom, valahogy elkülönül a többi városrésztől.

De még ez sem volt a teljes válasz a kérdéseimre, így tovább kutattam magamban, miért fontos most nekem ez a téma. A végső választ a mi Tószegi templomunk adta. 2 év alatt építettük fel a templomot saját forrásból, sokszor csak a következő fázisra volt elegendő pénzünk, de aztán mindig időben érkezett az újabb segítség. Márta látta meg lélekben, hol és hogyan fog kinézni a templom, s mi az Aquilában mind felsorakoztunk, hogy együtt teljesítsük az Istentől kapott feladatot. A feladat teljesítéséhez sok mindenre volt szükség a lelkiek mellett, Márta gondosságára, takarékoságára, tervezésére és minden Aquila tag tettekre, kitartására és akaraterejére. Mindenki hozzáadta a tehetségét. És a mai napig is folytatódik ez, amikor ugyan a templom falai már állnak 15 éve, de belül minden évben egy újabb mozaikot készítünk: ezt most már főként a fiatalok, Lilla és Ági készítik, mi az előkészületekben veszünk részt.

A Notre-Dame tetőszerkezete 2019. április 15-én teljesen leégett. A restaurálási munkálatokhoz felállított állványzaton keletkezett a tűz, és onnan terjedt tovább. Összeomlott az épület huszártornya is, melyet Eugène Viollet-le-Duc tervezett. „A tűzoltók a

850 éves gótikus épület kőből készült szerkezetét és harangtornyait megmentették a teljes pusztulástól. A templom ereklyéit és műkincseit nem érte kár, az oltás után azokat biztonságba helyezték. Patrick Chauvet, a katedrális igazgatója anno elmondta, hogy a lángok nem érték el a katedrális kincstárát, és az egyik legfontosabb ereklyét, Jézus Krisztus töviskoronáját is sikerült kimenteni az égő épületből.”

(<https://vasarnap.hu/2024/12/06/notre-dame-rovid-tortenete-tuzvesztol-napjainkig-video/>)

Forrás:

<https://vasarnap.hu/2024/12/06/notre-dame-rovid-tortenete-tuzvesztol-napjainkig-video/>

<https://www.youtube.com/watch?v=9qhw7r4taKw&t=1359s>

<https://www.youtube.com/watch?v=D8GblSacJc&t=718s>

<https://www.youtube.com/watch?v=ybAJ2HhRvbo>

Pár érdekes adatot és képet kiemelek a fenti forrásokból:

A tűz keletkezésének okát nem sikerült megállapítani, lehetett gondatlanság vagy rövidzárlat is. 2019-ben Patrick Chauvet úgy fogalmazott, hogy *„olyan törékeny állapotban van a híres párizsi székesegyház, hogy csak 50 százalék esély van a megmentésére”*. Először stabilizálni kellett az épületet, hogy ne omoljon be. Sok terv merült fel

a renoválás kezdetekor. A tervek között felmerült, hogy kertet, üvegtetőt vagy medencét tesznek a tetőre, de hála Istennek, végül úgy döntött az építési bizottság, hogy az eredeti templomot állítják helyre.

A Notre-Dame előtti teret is átalakították, parkosították. A Tűzvészben megrongálódott harangokat is renoválták, és mind a 8-at visszahelyezték a helyére: a legnagyobb, több mint négytonnás Gabrieltől a legkisebb, kevesebb mint egytonnás Jean-Marie-ig.

Ahogy ezeket a képsorokat és videókat néztem, boldog, együttműködő tetre kész embereket láttam. Volt, aki Olaszországból költözött Párizsba, hogy részt vehessen a munkálatokban. Sok esetben a határidő előtt sikerült befejezniük a munkásoknak egy-egy részfeladatot. Pedig nem lehetett könnyű, hiszen a hagyományos technikákhoz kellett visszatérniük. Régi 200 éve használt fejszéket és fagyalukat öntöttek újra, hogy a gerendákat ugyanúgy készítsék el, mint a tetőszerkezet építésekor. Mivel ugyanazzal a technikával hasogatták le a fákról a kérget, így ugyanúgy fognak a gerendák öregedni, mint az eredeti szerkezetnél. A templom tetőszerkezetét a „Notre-Dame erdejének” is hívják, annyi mennyiségű, gondosan válogatott tölgyfára volt szükség. Az eredeti szerkezetet viszont modern technológia – tűzjelzők, párástók, vízcsapok – védi, hogy fennmaradhasson sokáig az utókor számára.

340.000 adományozó jelentkezett 150 országból, és összesen 846 millió Euró gyűlt össze. A romok eltakarítása úgy kezdődött, hogy a földön található darabokat szortírozták, leltárba vették, és elszállították a restauráló műhelyekbe. Az állványzat a tűzben megolvadt, kötelek segítségével ereszkedtek le a munkások és vágták szét és bontották el a közel 40.000 darab állványcsövet. 150 műhely 251 vállalkozás dolgozott a rekonstrukción. 2021-ben ideiglenes tetővel

fedték le a keletkezett lyukat az eső és hó ellen. A huszártorony rekonstruálásához több,

mint 2000 tölgyfát használtak fel állami és magánerdők felajánlásából. 6 hónapon keresztül válogatták a fákat 400 hektárnyi területet fésültek át a szakemberek. 1300 köbméternyi követ vájtak ki, hogy rekonstruálhassák a boltíveket. Több, mint 20 féle mesterszakma bevonásával 2000 mesterember dolgozott a Notre-Dame felújításán. Az ólomüvegeket is meg kellett tisztítani és újra festeni. Majd, amikor visszahelyezték őket az ablakkeretbe, megerősítették a darabokat a pántoknál, hogy az időjárásnak kitett darabok ne lazulhassanak meg. Normandiában restaurálták a keresztet, amely a huszártorony tetején állt, és annak réz, ólom és vasdíszait. Az építők így fogalmaztak: *„Bebizonyítottuk a világnak, hogy nem veszítettük el történelmünket, és képesek vagyunk nemzeti örökségünk összes épületét újra megépíteni”.*

40.000 acélcső olvadt meg a tűz során. Ennek egy része a levegőbe szóródott szét, majd az esővízzel a talajba is került. A szennyeződés 400/700 szorosa volt a megengedettnek, 2 hónapnyi tisztítás után is még kis mennyiségben ugyan, de kimutatható volt. A tölgyfagerendákat ólomlemezekkel fedték be. 96 méter magasan kellett lefedni a lemezekkel a tetőt. Az orgona szerencsésen megmenekült, bár az orgonasípokát és

alkatrészeket (összesen 79 db) meg kellett tisztítani. Az összeszerelés és újra hangolás 6 hónapig tartott. Egy belga történésznek köszönhetően a Notre-Dame teljes, lézerrel készített modellje rendelkezésre állt. A vízköpők rekonstruálásakor találtak egy teljesen épen maradtat, és onnan tudták megmintázni a többi.

Az olvasó számára furcsának tűnhet, hogy egy ilyen monumentális építkezést a mi templomunk építéséhez hasonlítok. Pedig a lelki elszántság és a feladat hasonló. Nem tudtuk az elején mi sem pontosan, hogy „mibe vágjuk a fejszénket”, az út során sok kihívás és próbatétel elé kerültünk. Abban is hasonlít a két építkezés, hogy nemcsak fizikai, hanem lelki síkon is építkezés történt.

A Notre-Dame tetőszerkezete mellett a meglévő falakat köveket megtisztították az évszázados portól, szennyeződéstől. Teljesen megújult a templom. Párizs metropolisznak sok piszkot, nyomort és sötétséget kell látnia napjainkban, ugyanakkor itt van ezen a kis szigeten egy fényforrás, ami reményt ad, ami vonzhatja a jó embereket, ahol Istent nem úzik el.

A test a lélek temploma. A katarzisok elkerülhetetlenek az életünkben. Rajtunk múlik, illetve a segítő környezetünkön, közösségünkön (nekem az Aquila ez), hogy ezekben a helyzetekben tragikus fordulatként elbukunk és kártyavárként összeomlunk, vagy pedig fénymadárként felrepülünk, és tisztán, megújultan még erősebben folytatjuk utunkat.

AQUILA HUMOR

Egy nő sosem
bambul. Sokkal
többet lát, mint
amit el tudsz
képzelni. És amikor
úgy tesz, mint aki
nem vett észre
semmit... akkor már
épp eleget látott.

**Győzz csendben
hadd higgyék, hogy
vesztésre állsz.**

Ne a bohócot
szidd amiért úgy
viselkedik mint
egy bohóc. Kérdezd
inkább saját
magad, miért
jársz még mindig
el a cirkuszba.

Mindig azok hozzák a legtöbb
fényt mások életébe, akik már
megtanulták, mit jelent
teljesen egyedül küzdeni
a sötétségben.

Hirdetményünk, felhívásunk

Az AQUILA Civil Társaság 2020 decemberében alakult, átvéve a megszűnt AQP (párt) feladatait. Kötetlenebb, tagdíj nélküli, józan és építő kritikára épült.

Az alakulási dokumentumunk határozata alapján a belső keménység és tisztaság védelme fontos. Nálunk mindenki önkéntes. Kérjük, ha érez magában erőt ehhez az intelligenciát, becsületet és kitartást kívánó munkához, jelentkezzen, várjuk.

Üdvözlettel: Szeibert Márton, az AQUILA Civil Társaság ügyvezetője

Impresszum:

Kiadó: AQUILA Civil Társaság, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.

Honlap: <https://aquila-sas.hu/>

E-mail: sas@aquila-sas.hu

Telefon: +36 20 -7777440

Főszerkesztő/kiadó: Varga Péterné, Aquila h.r. vezetője, hittanár

Főszerkesztő helyettes: Szeibert Márton, ügyvezető

Szerkesztők: Oroszi-Kuzmich Kinga, Márkus Edit

Lektorok: Varga Péterné, Szeibert Márton, Márkus Edit, Oroszi-Kuzmich Kinga

Képi anyag szerkesztése: Varga Márta, Horváth Olivér

Az AQUILA Civil Társaság fogadó órái:

szerda este 5-9-ig, péntek este 5-10-ig.

Telefonon bejelentkezve soron kívül is fogadjuk.

Tanulni vágyókat szeretettel várunk, tevékenységünk rendületlen.